

[Aksel Larsen.]

ikke, dengang Bøytler blev antaget. Det, det drejer sig om, er, hvorvidt det med føje kan formodes, at Bøytler ikke alene i almindelighed, men i særdeleshed i forhold til Wright, Thomsen & Kier er et mindre fint papir, og hvorvidt man altså kan stole på, eller ikke kan stole på det arbejde, han har gjort.

Jeg skal, hvad angår andre forhold, tildele mig her at erindre om det, der er kommet frem i pressen i den senere tid, bl. a. genopfriskningen af revisor Bøytlers forhold til Yding-sagen, hvorom højesteretssagfører Ejvind Møller nu overfor klageretten har rejst spørgsmålet og indsendt et stort materiale, indeholdende en række alvorlige angreb på revisor Bøytler. Højesteretssagfører Ejvind Møller har meddelt offentligheden, at i sin klage over revisor Bøytler hævder han, at det er Bøytlers urigtige status, der har bevirket, at Yding ikke blev afhørt om sine økonomiske forhold, at Bøytlers konklusion af sine undersøgelser er forvrænget og ukorrekt, og at det er svært at se, at Bøytler har været i god tro. Han tilføjer, at Bøytlers revisionsberetning i denne sag ikke på alle punkter er kun objektivt urigtig. Denne offentlige anklage mod revisor Bøytler er der endnu ikke blevet taget stilling til, men der vil blive taget stilling til den.

Jeg nævner et andet tilfælde. Det drejer sig om et bestemt firma, hvis navn der ikke er grund til at nævne her, indenfor hvis ledelse der var opstået uenighed om regnskabet. Revisor Bøytler blev antaget til at udarbejde en revisionsberetning. Det gjorde han, og den var både ved sin opstilling og sine konklusioner ualmindelig belastende for firmaets direktører. Beretningen var imidlertid så påfaldende misvisende, at man gav sig til at kigge nærmere på den. Til sidst måtte Bøytler afgive en erklæring, som jeg ikke skal bruge tiden til at oplæse her, da den har været aftrykt i hvert fald i en del af pressen, en erklæring, hvori han gav sin uforbeholdne undskyldning i anledning af sin revisionsberetning, som han erkendte var bevidst urigtig og vildledende.

Endelig har fornylig prisdirektoratet sendt en klage til rigsadvokaten, hvori det, som det hedder i klagen, henstilles at tage op til overvejelse, hvorvidt der bør skrives ind overfor revisoren i anledning af den vildledende beretning, som efter alt at dømme kun kan have haft til formål at få myndighederne til at gå i en fælde med det resultat, at statens konfiskationskrav var blevet reduceret med adskillige hundrede tusinde kro-

ner. Prisdirektoratet erklærer desuden i sin klage over revisor Bøytler — det drejer sig om forholdet til Reichardts chokoladefabrik —, at det er udenfor enhver tvivl, at revisor Bøytler har været klar over det eksisterende misforhold mellem den pågældende direktørs kalkulationer og de egentlige regnskaber, hvilken opfattelse støttes af den sammentrængte form, han har givet opstillingen, og som tilslører misforholdet.

Derpå skal jeg omtale revisor Bøytlers forhold til Wright, Thomsen & Kier-sagen, et forhold, som den højtærede justitsminister omhyggeligt undlod at komme ind på, og som jeg vil give ham lejlighed til at komme ind på. Revisor Bøytler var efter pres af rigsadvokaten antaget som statsadvokat Madsens medhjælper i efterforskningen af sagen Wright, Thomsen & Kier. Han fik ordre til at foretage forskellige stikprøver med hensyn til firmaets indkøb af tømmer og få kontrolleret, hvilke priser der var betalt. Han fik ordre til at sende regningerne til prisdirektoratet for fra dette at få en officiel erklæring om, hvorledes det forholdt sig med disse priser. Han gjorde alt muligt for at få prisdirektoratet til ikke at afgive en sådan skriftlig erklæring, men da prisdirektoratet alligevel udarbejdede en sådan, mødte han personlig op i prisdirektoratet for at få den standset, og herom foreligger der et offentliggjort protokoluddrag fra et møde i prisdirektoratet, hvori iøvrigt deltog ekspeditionssekretær Gammelgaard-Jacobsen og fuldmægtig Frode Christensen. Ifølge protokollen skete der det, at

„Gammelgaard-Jacobsen indledede med at gennemgå den af inspektør Bechgaard indgivne rapport i sagen og nævnte herunder, at det omhandlede entreprenørselskab havde betalt priser, der lå helt op til 70 pct. over det, der på den pågældende tid blev noteret overfor andre kunder af tilsvarende størrelse. Den mest almindelige overpris lå antagelig på omkring 30—40 pct.“

Jeg tillader mig at afbryde min oplæsning af dette protokolcitater. Prisdirektoratet siger altså, at den almindelige overpris lå antagelig på 30—40 pct., og den højtærede justitsminister er her stået op og har med den største frimodighed sagt, at den almindelige overpris var 5—15 pct. Jeg fortsætter med protokollen:

„Prisdirektoratet havde nu tænkt sig at fremsende rapporten med nogle forklarende bemærkninger, men da man ved telefonsamtale med revisoren havde forstået, at han ønskede, at sagen blev gjort